

Når vi har en samlet økonomisk pulje, der er afsat til netop denne folkeoplysning, så må det være således, at man kan lave en slags billetsystem, hvor borgerne selv kan vælge, om det skal være private eller offentlige undervisningssteder, man ønsker. Hr. Duetoft var inde på en eller anden model – der kan komme yderligere andre modeller – og det er en model, som jeg umiddelbart kunne se der kunne bygges videre på, så det kunne blive til en slags billetsystem, hvor man selv afgør, hvilket sted man går hen for at få undervisning. Derfor er jeg naturligvis ligesom andre her i salen ked af, at hr. Duetoft nu allerede har meddelt, at CD ønsker at gå ind for loven. Jeg håber, at CD har så meget magt over regeringen, at de kan trække regeringen i den rigtige retning på netop det her område.

Jeg mener simpelt hen, at grænsen er nået for, hvor meget man kan træde de private udbydere over tærerne med hensyn til undervisning og aktiviteter. Jeg går ud fra, at de meldinger, der nu er kommet i de aviser, som vi har talt om tidligere, Ritzau, fjernsynet osv., om CD's holdning til private danseskoler, motionscentre og andre ting, betyder, at CD kommer netop disse private til undsætning.

Det forslag, vi altså her har liggende på bordet til en revision af fritidsloven under folkeoplysningsloven, viser i hvert fald én ting, nemlig at der ikke er taget hensyn til de private udbydere. Men det får vi vel en længere debat om og en forklaring på fra ministeren senere på dagen.

De egentlige ændringer i denne her lov i forhold til den tidligere er, at man nu tager hensyn til de handicappede, og det vil Fremskridtspartiet, som jeg sagde indledningsvis, billige. Vi synes, det er utrolig fornuftigt, at man tager hensyn til de handicappede og de svageste.

Dorit Myltoft (RV):

Man må vel sige, at det på bedste vis er i folkeoplysningens ånd, at forslag om ændringer og lovrevision fremsættes efter en høringsfase blandt lovens brugere og på baggrund af den lange række af initiativer i form af dokumentation, undersøgelser og forskningsprojekter, der er blevet iværksat for at følge med i udviklingen på lovens område.

Med det udgangspunkt kan det heller ikke samtidig forventes, at der er total samstemmende enighed om loven blandt lovens brugere.

Det Radikale Venstre har mange aktier i denne lov helt tilbage til vedtagelsen af 10-punktsprogrammet, som med det alsidige forsøgs- og

udviklingsarbejde lagde grunden til den folkeoplysningslov, vi fik i 1990. Forskellen på en almue og et folk er, at et folk er oplyst og myndigt, og det er i det lys, at lovens frihedsbegreb skal forstås. For Det Radikale Venstre er det væsentligt, at hovedprincipperne i den gældende lov bevares, og at balancen i loven opretholdes.

Det Radikale Venstre støtter, at der ved forhøjelse af beregningsfaktor og afregningsbrøk gives forbedrede vilkår for handicappedes deltagelse i undervisning m.v. Derved trækkes der på samme hammel som ved andre initiativer, der skal give handicappede medborgere bedre muligheder for at begå sig i vort fælles samfund. Folketinget skal senere i dag behandle et lovforslag, der ligeledes sigter på at forbedre vilkårene for mennesker med handicap.

Det Radikale Venstre støtter lovforslaget i dets helhed, og jeg skal blot komme med en kommentar til ændringsforslag nr. 6 omhandlende den særlige 5 pct.-pulje til helt nye initiativer. Denne bestemmelse præciserer bl.a. ønsket om en styrkelse af initiativer for foreningsløse børn og unge. Det er min fornemmelse, at folkeoplysningsudvalgene i kommunerne fortrinsvis afventer ansøgninger om tilskud fra 5 pct.-puljen. Men der er dog ikke noget til hinder for, at kommunalbestyrelsen aktivt opfordrer til nye initiativer som led i en samlet strategi rettet mod børn og unge. Det er ofte hensigtsmæssigt inden for rammerne af forsøgs- og udviklingsarbejdet at få afprøvet, om en idé, der ser god ud på papiret, også kan virke efter hensigten i praksis.

Det Radikale Venstre tilsiger lovforslaget en grundig udvalgsbehandling.

Bruno Jerup (EL):

Den danske folkeoplysningslov er på mange måder en egenart, som rummer nogle af de bedste traditioner fra dansk foreningsliv, og den er et vigtigt bidrag til lokale kulturudbud. Derfor er det selvfølgelig også vigtigt, når det er sådan, at der faktisk afsættes flere hundrede millioner kroner, 750 mio. kr. i 1994, til det her område, at det foregår efter nogle retningslinjer, som rummer tilstrækkelig med frihed for borgerne og også rummer en tilstrækkelig gennemskuellighed.

Man kan ikke sige, at det lovforslag, som blev vedtaget i 1990, nødvendigvis øgede gennemskuelligheden i forhold til, hvordan loven virkede, og hvordan borgerne kunne bruge den. Der